

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Όδος Πατησίων αριθ. 3.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας δια γραμματοσήμου, αρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

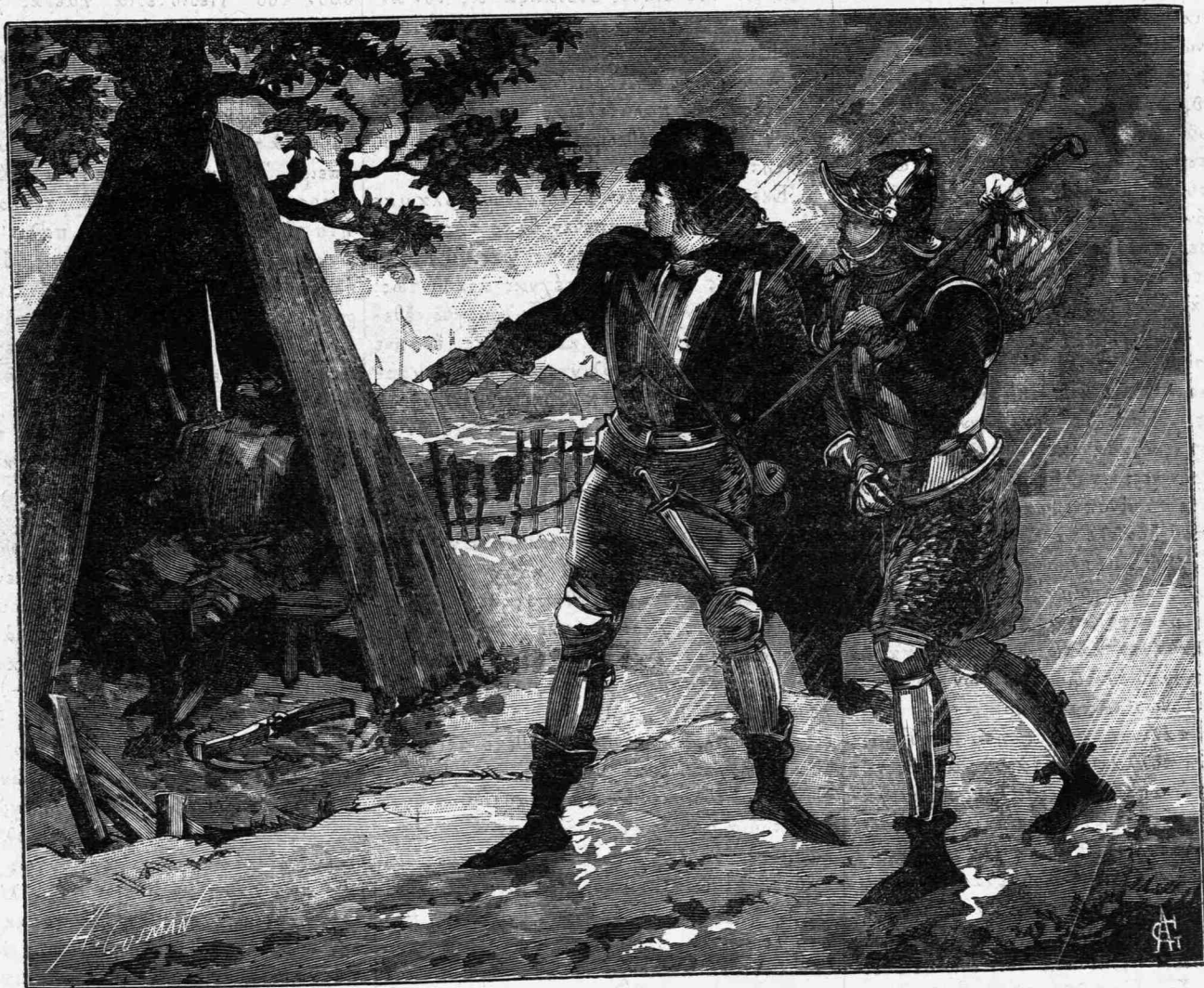
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, (συνέχεια), μετάφρασις I. I. Σκυλίση. — ΟΔΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετά εικόνας, συνέχεια), μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχεια), μετάφρασις Δηλ. — ΑΣΠΡΗ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗ υπό Ε. Κ. Ασώπιου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :

Έν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8:50
έν τῶ εξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Έν Ρωσίᾳ βούβλια 6.

Ο στρατιώτης, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐκεῖ μέσα, ἀπέθανε (σελ. 23).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ
Μετάφρασις 'Ι. 'Ισιδ. Σκυλίση.

—
Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον
Η'

Έφθάσαμεν εις τήν Γενέθην, ὅπου και ἐμείναμεν ὅσον απαιτεῖτο ὅπως ἀναπαυθώμεν. Πάραυτα εἰσεδύσαμεν εις τὰ ἐνδότερα τῆς Έλθετίας, ὅπου μᾶς ἔλειψε πᾶσα ἀνησυχία μήποτε μᾶς ἐκυνήγουν και μᾶς ἀνε-

καλυπταν. Ἀπότου ἐφύγαμεν ὁ πόθος τοῦ Λεώνη ἦτο νά εὔρη ἄστυλόν τι ἀγροτικόν και εἰρηναῖον μετ' ἐμοῦ, ἐκεῖ δὲ νά ζήσῃ δια παντός ζωὴν ἔρωτος και ποιήσεως. Τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνειρόν του ἐπραγματοποιήθη. Εὐρήκαμεν εις μίαν τῶν κοιλάδων τῆς Μείζονος Λίμνης (lac Majeur) ἓνα οἰκίσκον ἀπὸ τοῦς ζωγραφικατέους εις θέσιν ἀληθῶς μαγευτικῆν. Μὲ ὀλιγώτατα ἐξοδα τὸν ἐπεσκεύασαμεν ἐσωτερικῶς ἐπὶ τὸ ἀνετώτερον, λαθόντες τον ὑπ' ἐνοίκιον ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀπριλίου. Ἐκεῖ ἐπεράσαμεν παν-

ευδαιμόνως ἑξ μῆνας, δια τοὺς ὁποίους θα εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἂν και ἀκριβῶς ἐπειτα τοὺς ἐξηγόρασα.
Ἡμεθα μόνοι, κατὰμονοι και μακρὰν ἀπὸ πάσης σχέσεως μετὸν κόσμον. Μᾶς ὑπῆρτεν ἐν ἀνδρόγυνον νεόνυμφον και αὐτό, ὅλον χαρὰ και ὑγεία. Ἡ γυναῖκα ἐφρόντιζε διὰ τὸ νοικοκυριὸ της και τὸ μαγειρεῖο, ὁ ἄνδρας ὠδήγει εις τὴν βοσκὴ μίαν ἀγελάδα και δύο γίδας· αὐτὸ ἦτο ὄλον μας τὸ ποιμνιον. Ἡλεμεγε τὸ γάλα και κατεσκεύαζε τυρί. Ἐξηγερόμεθα τοῦ ὕπνου ἐ-

νωρίς, και, όταν ο καιρός ἦτο καλός, ἐπρογευμακτιζαμεν εἰς μίαν θέσιν ὀλίγα βήματα παρέκει τῆς οἰκίας, εἰς ἕνα τερπνότατον ἀγρόν τοῦ ὁποίου τὰ δένδρα, ὄλα παρητημένα εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς φύσεως, ἐβαλλαν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τοὺς δασεῖς των κλώνες, καρποὺς μὲν ὀλίγους, ἄνθη δὲ δίδοντας καὶ φύλλα πολλὰ. Ἐπειτα ἐπροχωροῦμεν εἰς περίπατον κάτω εἰς τὴν κοιλάδα, ἣ ἀνεβαίναμεν τὰ βουνά. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνειθίσκαμεν νὰ κάμνωμεν μακρὰς ἐκδρομὰς, καὶ καθεκάστην ἐπροβαίναμεν πρὸς ἀνακάλυψιν νέας πινὸς τοποθεσίας. Αἱ ὄρειαι χῶραι τοῦτο ἔχουν τὸ εὐχρηστόν ὅτι πολὺν καιρὸν εὐπορεῖ τις νὰ διατριψῇ εἰς αὐτοὺς, ἕως νὰ γνωρίσῃ ὄλα τὰ κρυπτά καὶ ὄλα τὰ κάλλη των. Εἰς τὰς μεγάλας ἐκδρομὰς μᾶς ἠκολούθει καὶ ὁ φαιδρὸς ἀρχιτρίκλινός μας, ὁ Ἰάννης, φέρων ἕνα καλάθι μὲ φραγῆτά, καὶ οὐδὲν ἡδονικώτερον ἐκείνων τῶν συμποσίων μας ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα. Ὁ Λεώνης ἦτο δύσκολος μόνον περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ τραπεζαρίου, ὡς αὐτὸς ἔλεγε, δηλαδὴ τοῦ τύπου τοῦ καταλληλοτέρου πρὸς στῶσιν τοῦ τραπεζομανδύλου. Τέλος πάντων, ὅταν εἰς τὸ πρᾶνὲς μᾶς φραγῆτος εὐρίσκαμεν μικρὸν τι ἐπίπεδον μέρος, στολισμένον ἀπὸ δροσερῶν χλόων, καὶ ὁμοῦ προφυλαγμένον κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἡλίου, ἔσχον δὲ καὶ θέαν τερπνὴν καὶ ρυάκιον πλησίον του εὐωδιάζον ἀπὸ τὰ ἀρωματικὰ φυτὰ, ἔστρωνεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ λευκὸν τραπεζομανδύλον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὰ φαγῆτά μας. Ἐστελλε τὸν Ἰάννην νὰ μαζεύσῃ χαμικιέρασα καὶ νὰ βάλῃ τὸ κρασί εἰς τὸ ψυχρὸν νερὸν τοῦ ἀφρώδους χειμάρρου, καὶ ἦναπτε τὸ οἰνόπνευμα ἐνὸς μικροῦ πυράνου ὅπου ἔβαλλε νὰ βράσουν αὐγὰ νωπά, ὡς κ' ἐγώ, μετὰ τὸ κρῖον κρέας καὶ τὰ ὀπωρικά, τοῦ ἐτοιμάζα ἔπειτα διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου καφεῖ ἐξίρητον. Εἰς τρόπον ὥστε ἀπελαύσαμεν κἄπως καὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ μέσῳ τῶν μυθιστορικῶν καλλονῶν τῆς ἐρήμου.

Ὅποτε πάλιν ὁ καιρὸς ἦτο κακός, ὡς μᾶς συνέβη πολλάκις κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξέως, ἠνάπταμεν μεγάλην πυρὰν χάριν προφυλάξεως τῆς κατοικίας μας, ὡς κατεσκευασμένης ἀπὸ ξύλα ἐλάτου, κατὰ τῆς ὑγρασίας περιεκυκλούμεθα ἀπὸ ἀντήνεμα (paravents), τὰ ὁποῖα κατασκευάζεν ὁ Λεώνης καρφόνων αὐτὰ καὶ ζωγραφῶν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἐπίναμε τέτ, ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος ἐκάπνιζε μὲ μακρὰν τόσσην μίαν πίπαν τουρκικὴν, ἐγὼ τῷ ἀνεγίνωσκα. Αὐτὰς μας τὰς ἡμέρας ὠνομάζαμεν τὰς *glamaudiacs* μας· καίτοι ὄχι ζωηραὶ ὡς αἱ ἄλλαι, ἰσως ὅμως ἦσαν γλυκύτεραι. Ὁ Λεώνης κατεῖχε θαυμασίως τὴν ἐπιστήμην τοῦ νὰ διαρρυθμίζῃ τὸν βίον εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν καθιστᾷ εὐκόλον καὶ εὐχρηστόν. Ἀπὸ πρωίας ἐνησχόλει τὴν ἐνεργότητα τοῦ πνεύματός του εἰς τὸ σχέδιον τῶν τῆς ἡμέρας ἐκείνης πραγμάτων, προδιορίζων τὴν ὥραν ἐκάστου, ἀφοῦ δ' ἔτελείωνε τὸ σχέδιον τοῦτο ἤρχετο καὶ μὲ τὸ ὑπέβαλλε. Τὸ εὐρίσκα πάντοτε θαυμάσιον, καὶ πλέον δὲν ἐξετρεπόμεθα τοῦτου.

Οὕτω πως ἡ ἀκηδία, ἐξ ἧς πάντοτε παύσασθαι εἰρηματικῶς καὶ αὐτοὶ οἱ ἐρασταὶ ὅταν μείνουν κατὰμονοι, ἡμᾶς διόλου δὲν εἶχεν ἐνοχλήσει. Ὁ Λεώνης ἐγίνωσκε τί ἔπρεπε ν' ἀποφεύγῃ καὶ τί ν' ἀκολουθῇ ὅπως σωζῆ τῆς ψυχῆς τὴν εἰρήνην καὶ τοῦ σώματος τὴν εὐεστώ. Μ' ἐδίδασκε ταῦτα μὲ τὴν ἀξίαχαστον ἐκείνην προσήθειάν του, καὶ, εἰς αὐτὸν ὡς δούλη πρὸς τὸν δεσπότην αὐτῆς ὑποταταγμένη, οὐδέποτε ἠναντιοῦμεν εἰς οἰανδήποτε ἐπιθυμίαν του· διὸ καὶ αὐτὸς πάλιν μ' ἔλεγεν, ὅτι οὐδὲν γλυκύτερον τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν διανοημάτων μεταξὺ δύο ὄντων ἀνταγαπωμένων, ἀλλ' ὅμως καὶ εἰς αὐτὸ ἀν γίνῃ κατάχρησις δύναται νὰ ἀποβῇ τὸ χερίστον. Εἶχε λοιπὸν κανονίσει τὰς ὥρας καὶ τοὺς τόπους τῶν συνδιαλέξεών μας. Ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχαμεν ἐνασχόλησιν· ἐγὼ ἐφόροντιζα τὰ τοῦ οἴκου, ἐτοιμάζα εἰς τὸν ἀνδρα μου ὀρεκτικὰ λιχνεύματα (*di friandises*) ἢ ἐσιδηροπάτου ἐγὼ αὐτῆ τὰ ἀσπρόρουχά του. Ἀκρως ἠρέσκετο εἰς αὐτὰ τὰ μικρὰ τῆς πολυτελείας, καὶ διπλασίας τιμῆς ἄξια τὰ ἐθεώρει εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐρημητηρίου μας.

Ἐκεῖνος δὲ πάλιν προοικονόμει ὄλα μας τὰ χρειώδη ἢ ἐθεράπευεν ὄλας τὰς ἐλλείψεις τὰς ἐκ τῆς μοναξίας μας. Ἐπετηδεύετο εἰς ὄλας τὰς τέχνας ἀρκούντως· κατεσκευάζεν ἐπιπλα ὡς ξυλουργός, ἔθετεν εἰς τὸν τόπον των κλειδιωνιάς, ἔστηνε διαφράγματα ἀπὸ ξύλινα πλαίσια μὲ χροτὰ προσκολλημένα ἐπ' αὐτῶν καὶ ζωγραφημένα, κατῴρθωνε νὰ μὴ καπνίζουσι αἱ ἐστῖαι, ἐνεκέντριζε δένδρα ὀπωροφόρα, διηύθυνε περὶ τὸν οἰκίσκον μας τὸ νᾶμα ρυακίου τινός. Ἀκαταπαύστως κατεγίνετο εἰς κἄτι ὠφέλιμον, καὶ πάντοτε ἠδονικόν. Ὅταν δὲν εἶχε νὰ κάμῃ μεγάλας τοιαύτας ἐργασίας, ἐκάθητο καὶ ἐζωγράφει· ἐσύνθετε χαρισιστάτας τοπογραφίας, τὰ σχεδιάσματα ἅτινα ἐπὶ τῶν περιπάτων ἐχαράτταμεν εἰς τὰς δέλτους τῶν λευκωμάτων μας. Ἐνίστοτε περιφερόμενος εἰς τὴν κοιλάδα μόνος ἐσύνθετε στίχους, ἔπειτα ἤρχετο καὶ μὲ τοὺς ἀπήγγελλε. Συχνὰ μ' εὐρίσκειν εἰς τὸν σταῦλον νὰ ἔχω τὴν ποδιά μου πλήρη χόρτων ἀρωματικῶν, τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν λαϊμαργῶς αἱ γίδες, αἱ ὠραῖαι προστατευόμεναί μου, εἰς τὰ γόνατά μου ἐπάνω. Τούτων ἡ μὲν ἦτο λευκὴ καὶ ὄλος ἀκηλίδωτος ὠνομάζετο *Χιόρα* καὶ εἶχε τὸ ἦθος ἡμερον καὶ μελαγχολικόν· ἡ δὲ ἄλλη κιτρινὴ ὡς δορκὰς μὲ μαύρους τοὺς πόδας ὡς καὶ τὸ γένειον. Αὐτὴ ἦτο νεωτάτη· αὐτῆς ἡ φυσιογνωμία εἶχε τι ἀτίθασσον καὶ δυσκοινώητον τὴν ὠνομάζαμεν *Ζόρκα*. Ἡ ἀγελάδα ὠνομάζετο *Πασχαλιὰ* ἦτο κόκκινη μὲ ραβδώσεις μαύρας ἀπὸ τὴν ράχιν πρὸς τὰ κάτω, καθὼς αἱ τίγρεις. Ἐσήκωνε τὴν κεφαλὴν της καὶ τὴν ἔθετεν ὑπεράνω τοῦ ὄμου μου, καὶ ὁσάκις ὁ Λεώνης μ' εὐρίσκειν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, μὲ ἀπεκάλει τὴν ἐν τῇ φάτνῃ Παρθένον του. Μ' ἐρρίπτε τὸ λευκωμά μου καὶ μὲ ὑψηγόρευε τοὺς στίχους του, σχεδὸν πάντοτε πρὸς ἐμὲ ἀπευθυνόμενος. Μ' ἐφαίνοντο θεσπέ-

σιοι, καὶ θὰ ἦσαν τοιοῦτοι· ἐξύμουν τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐημερίαν. Ἐνῶ τοὺς ἔγραφα, ἔκλαια σιωπηλὰ· ἀφοῦ δ' ἔτελείωνα, «Αἱ, μ' ἔλεγεν ὁ Λεώνης, σὲ φαίνονται κκκοί;» Εἰς ἀπάντησιν ἤγειρα πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπόν μου δακρυβρέκτον ἐγέλα καὶ μὲ κατεφιλεῖ.

Ἐκάθητο ἔπειτα ἐπὶ τῆς μισχοδόλου φορβῆς καὶ μὲ ἀνεγίνωσκε ξένες ποιήσεις, μεταφορῶν αὐτὰς συγχρόνως μὲ τάχος καὶ ἀκρίβειαν ἀκατανόητον. Ἀκροωμένη ἔκλωθα λιναρί εἰς τὸ σκιάφως ἐκεῖνο τοῦ σταύλου. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃς τὴν ἀκραν καθαριότητα τῶν ἐλβετικῶν γούλων ὥστε νὰ καταλάβῃς, διατὶ ἐκλέγαμεν ἐκεῖνον ὡς θάλαμον. Τὸν διήρχετο δρομαῖόν τε ρυάκιον ἀναβλύζον ἀπ' ἕνα βράχον· αὐτὸ λοιπὸν ἐξέπλυνε τὸ ἔδαφος ἀδιαλείπτως καὶ μᾶς κατέτερε μετὰ τὸν μικρὸν φλοῦθόν του Περιστερία ἡμερα, χειροῦθη, ἤρχοντο ἐκεῖ καὶ ἐπιναν ἐμπρὸς εἰς τοὺς πόδας μας, καὶ, ὑπὸ τὴν μικρὴν καμάραν διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆρχετο τὸ νερόν, τολμηρὰ σποργήτια ἐπροχώρουσιν διὰ νὰ λούσωνται τὰ περᾶτων καὶ νὰ κλέψουν κἀνενα σπειρί. Ὅταν ἔκαυεν πολὺν καύσωνα, τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ τὰ παράθυρα ὄλα ἀνοικτὰ ἦτο τὸ δροσερώτερον, ἐνῶ πάλιν κατὰ τὰς ψυχρὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, ὅτε καὶ αἱ ἐλάχισται ὀπαι ἦσαν φραγμέναι μὲ ἄχυρον καὶ μὲ πτερίδα, αὐτὸ ἦτο τὸ θερμότερον. Πολλάκις ὁ Λεώνης, ἐνῶ ἀνεγίνωσκεν, ἀπεκοιμᾶτο ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ νεοθεριστον χόρτον· παρήτουν δ' ἐγὼ τὸ ἔργον μου καὶ ἐθαύμαζα τὴν ὠραϊάν του μορφὴν, ἣν ἔτι μᾶλλον ἐξηγεῖν καὶ ἡ γαλήνη τοῦ ὕπνου.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὰς οὕτω περιουσίους, ἐλαλοῦμεν ὀλίγον ἂν καὶ πάντοτε σχεδὸν ὁμοῦ ἀντηλλάσσαμεν γλυκεῖς τινὰς λόγους συντόμους καὶ ἀμοιβίως ἐνεθαρρυνόμεθα εἰς τὰ ἔργα μας· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπήρχετο ἡ ἐσπέρα, ὁ Λεώνης καθίστατο τὸ μὲν σῶμα ῥάθυμος, τὸ δὲ πνεῦμα ῥέκτικη. Κατὰ τὰς ὥρας ταύτας ἦτο ὄλος ἐράσμιος. Κοπιασμένος ἀπὸ τὸν κάματον τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, ἐξηπλώνετο ἐπὶ τῆς πόας παρὰ πόδας μου, ἐνῶ ἐγὼ ἐκαθήμεν εἰς τὸ πρᾶνὲς τοῦ βουνοῦ, ὀλίγον παρέκει τῆς οἰκίας μας, καὶ οὕτως ἐβλέπαμεν τὴν λαμπρὰν δύσιν τοῦ ἡλίου, τὴν μελαγχολικὴν τῆς ἡμέρας παρακμὴν καὶ τὴν σοβαρὰν καὶ πάνδημον τῆς νυκτός ἐπικράτησιν. Ἠξέυραμεν τὴν στιγμὴν τῆς ἀνατολῆς ὄλων τῶν ἀστρων καὶ ἀπὸ ποῖαν ἀκρόωριαν ἔκαστον αὐτῶν ἐμελλε νὰ προβάλλῃ τὴν μαρμαρυγὴν του. Ὁ Λεώνης ἦτο ἐγροκτέστατος τῆς ἀστρονομίας, ἀλλ' ὁ Ἰάννης οὐχ' ἦτοον κατεῖχεν αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀγραιοῦντων ποιμένων καθὼς αὐτὸς ἤξευρε, κ' ἐδίδεν εἰς τὰ ἀστρα ἄλλα ὀνόματα, πολλὰ τῶν ὁποίων ποιητικώτερα καὶ ἐκφραστικώτερα τῶν ἰδικῶν μας. Ἀφοῦ ὁ Λεώνης ἠστέζετο ἀρκετὰ μὲ τὴν ἀπλοικὴν τοῦ Ἰάννη σχολαστικότητα, τὸν ἔστειλε νὰ παίξῃ ἐπὶ τῆς φλογέρας του κάτω, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, βουκουλικούς ἤχους οἰτινες μακρόθεν ἠκούοντο γλυκεῖς ὅσον δὲν

ἡμπορεῖς νὰ φαντασθῆς. Αὐτοὺς ἀκρωμένους ὁ Λεώνης ἐβουίετο ὡς εἰς ἔκστασιν ἔπειτα δὲ ὅταν κατεσκίαζε πλέον τὰ πάντα ἡ νύκτα, ὅταν ἡ σιωπὴ τῆς κοιλάδος δὲν διαταράττετο ἀπ' ἄλλο τι, εἰμὴ ἀπὸ τὴν κλαυθμηρὰν φωνὴν πτηνοῦ τινος τῶν σπιλάδων, ὅταν αἱ πυγολαμπίδες ἀνέλιθον τὸ φῶς τῶν ἐντὸς τοῦ χορτοῦ τριγύρω μας καὶ ὑπόθερμός τις ἀῆρ περιπλανᾶτο μεταξὺ τῶν ἐλάτων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μας, ὁ Λεώνης ἐφαίνετο ὡς νὰ συνήρχετο ἀπὸ ὄνειρον ἢ ὡς νὰ ἐξύπνα εἰς ἄλλην ζωὴν. Ἡ ψυχὴ του ἀνεφλέγετο, ἡ περιπαθὴς ὀμιλία του μὲ κατεπλημμύρει· ἐλάλει ἐνθουσιωδῶς πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, πρὸς τοὺς ἀέρας, πρὸς πᾶσαν ἡχὴ τῶν πέτρων, πρὸς τὴν φύσιν σὺμπασαν, ἢ μὲ ἀπηύθυνε τοὺς ἡδίστους τῶν λόγων, λόγους οἵτινες μὲ κατεβάκχευαν.

Ω! πῶς ἡμποροῦν νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾶ, τὸν μοναδικὸν αὐτὸν ἀνθρωπον, τὸσον εἰς τὰς καλὰς καθῶς· καὶ εἰς τὰς κακὰς τῶν ἡμέρας; Πόσον τότε ἦτο ἐράσιμος, πόσον ἀγαπᾶτο! Πόσον καλὰ ἐπήγγαινε εἰς τὸ ἀρενωπὸν του πρόσωπον ἐλαφρόν τι ἠλιόλουσμα σεβόμενον τὸ λευκὸν μέτωπόν του, ἢ μὲτωπὸν μὲ τὰς ὄφρῦς μαύρας ὡς τὸ πτερόν τοῦ κόρακος! Πῶς ἤξευρεν ἄγαπᾶ καὶ πῶς ἤξευρε νὰ τὸ ἐκφράζεται! Πῶς ἤξευρε νὰ ἐξουσιαῖζεν τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν καθιστᾷ ἐπιτεροπῆ! Πῶς νὰ μὴ συλλάβω ὑψηλὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην; πῶς νὰ μὴ συνειθίσω εἰς μίαν ὑποταγὴν πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστον; Ὅ, τι καὶ ἂν ἔλεγεν, ἢ καὶ ἂν ἔκαμνε εἶχε καλῶς, ἦτο κατὰ τὸν νόμον καὶ ὠραῖον. Ὑπῆρχεν ἐλευθερίως, εὐσεβῶς ἠρωϊκῶς καὶ τοὺς τρόπους ἀβρόχως ἐπέπετο ἀνακουφίζων τὴν πενίαν ἢ τὰς ἀνθενείας τῶν πτωχῶν ὅσοι ἤρχοντο καὶ ἔβρουσαν τὴν θύραν μας. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔπεσε εἰς ἓνα χεῖμαρρον ἐκθέσας τὴν ζωὴν ὡς ὅπως σώτηρ ἓνα μικρὸν βοσκόν. Μίαν ἡμέραν περιερέετο εἰς τὰς χιόνας, μεταξὺ οὐρανῶν κινδύνων πρὸς σωτηρίαν ὁδοιπόρος, οἵτινες εἶχαν ἀποπλανηθῆ καὶ ἐβαλάντο φωνὰς ἀπελπισίας ἐπικαλούμενοι βοσκῆν. Πῶς, πῶς νὰ ὑποπτευθῶ τὸν Λεώνη ὡς δόλιον; καὶ πῶς νὰ φοβηθῶ διὰ τὸ μέλλον; Μὴ λοιπὸν πλέον μὲ λέγῃς ὅτι πῆρξα εὐκολόπιστος καὶ ἀσθενούς χαρακτήρος· ἡ ἀνδρειοτάτη τῶν γυναικῶν ἐξέστης θὰ ἐδουλοῦτο εἰς αὐτὸν, ὡς ἐγὼ θὰ παντὸς κατὰ τοὺς ἔξ ἐκείνους μῆνας ὡς ἐρωτῶς του. Τοιοτοτρόπως ὁ ἔλεγχος ὁ συνειδησέως μου ὅτι ἐγκατέλιπα τοὺς νόμους μου καὶ ἡ ἰδέα περὶ τῆς λύτης τῶν ἀσθενῶν ἐβλήθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἕως οὗ τελῶς ἐξῆλειφθησαν. Ω! πόσον μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!

Ἡ Ἰουλίττα ἐδῶ διεκόπη καὶ ἐνέπεσε πενθίμως συλλογισμούς. Μακρόθεν ἔντονος ἀλόγιον ἐστήμανε μεσονύκτιον. Τὴν ἐπρόσβουλα νὰ ὑπάγη νὰ ἀναπαυθῆ. — Ὅχι, ἀναπαύσασθαι, ἂν δὲν ἐβαρύνθης νὰ μὲ ἀκούης, ἀλλὰ ἀκόμη νὰ εἰπῶ. Αἰσθάνομαι ὅτι ἐξέρχεται πρᾶγμα θλιβερώτατον πρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ αἰσθάνωμαι πλέον τίποτε, οὔτε θὰ ἐνθυμοῦμαι τίποτε ἐπὶ ἡμέ-

ρας πολλὰς. Θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν δυνάμιν ἣν σήμερον ἀπέκτησα.

— Ναι, Ἰουλίττα, ἔχεις δίκαιον τὴν εἶπα. Ἀπόσπασε τὴν μάχαιραν ἀπὸ τὸ στῆθός σου, καὶ θὰ βελτιωθῇ ἡ ἠθικὴ κατὰστασίς σου. Ἀλλὰ τοῦτο εἰπέμε, πτωχό μου παιδί, πῶς ὁ παράδοξος τρόπος τοῦ Ἐριέττου εἰς τὸν χορὸν καὶ ἡ ἀνανδρος ὑποταγὴ τοῦ Λεώνη εἰς ἔν και μόνον βλέμμα τοῦ νέου ἐκείνου δὲν εἶχαν βάσει εἰς τὸν νοῦν σου κάποιον δισταγμόν, κάποιον φόβον;

— Τί φόβον ἡμποροῦν νὰ συλλάβω; ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλίττα· τὸσον ὀλίγην εἶχα πείραν τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς καὶ τῶν διαστροφῶν τῆς κοινωνίας, ὥστε τίποτε δὲν εἶχα καταλάβει ἐξ ἐκείνου τοῦ μυστηρίου. Ὁ Λεώνης μὲ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι εἶχέ τι μυστικὸν τρομερόν, ἐξ οὗ ἐφαντάσθη μυστηρία ῥωμαντικὰς περιπετειᾶς. Τοῦ συρμού τότε ἦτο νὰ γράφονται μυθιστορία καὶ δράματα, ὅπου παρίστατο ἐπάρματα πρόσωπα, νὰ λέγουν καὶ νὰ πράττουν ὅ, τι ἀπίθανον, ὅ, τι ἀλλόκοτον. Ἄλλο δὲν ἐβλέπεσ καὶ δὲν ἤκουες εἰς τὰ θεάτρα καὶ εἰς τὰ διηγήματα εἰμὴ υἱοὺς θεῶν, ὡτακουστὰς ἠρωϊκούς, φονεῖς καὶ ἀνθρώπους ἐκ τοῦ κατέργου ἐναρέτους. Εἶχα ἀναγνώσει τοιαῦτα τινὰ. Σκέψου ὅτι ἡμῖν ἀκόμη παιδί, καὶ ὅτι εἰς τὰ πάθη μου ἡ καρδίαν προέτρεχε πολὺ τοῦ νοῦς μου. Ἐσυμπέρανα λοιπὸν ὅτι ἡ κοινωνία, ὡς μωρὰ καὶ ἀδικος, θὰ εἶχε καταδικασίαν καὶ τὸν Λεώνη τίς οἶδε διὰ ποίαν ἄφρονά ἀλλ' ἔξοχον πρᾶξιν του, διὰ κἀνὲν ἀκούσιον πταίσμα του, ἢ ἐκ προλήψεως τινος τερατώδους. Σὲ ὀμολογῶ μάλιστα ὅτι ἡ κεφαλὴ μου ἢ πτωχῆ, κεφαλὴ νεαρᾶς ἔτι κόρης, εἶχεν εὔρει εἰς τὸ ἀκατανόητον αὐτὸ μυστήριον θέλητρον τι, πρόσθετον, καὶ ὅτι ἡ γυναικεία ψυχὴ μου ἐξήφθη βλέπουσα μίαν εὐκαιρίαν ὅπως ῥιψοκινδυνεύσῃ τὸ μέλλον τῆς ἀκέραιον πρὸς θεραπείαν ὠραίας τινὸς καὶ ποιητικῆς κακοτυχίας.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπα εἰς τὴν Ἰουλίτταν, ὁ Λεώνης θὰ διεκρίνευ αὐτὴν τὴν ῥωμαντικὴν διαθέσιν σου καὶ τὴν ἐξμεταλλεύθη.

— Ναι, μὲ ἀπεκρίθη, τοῦτο ἔκαμνε ἀφοῦ τὸσον κόπον ὅμως κατέβαλεν ὅπως μὲ ἀπατήσῃ, δὲν ἦτο τοῦτο σημεῖον ὅτι μὲ ἠγάπα, ὅτι ἤθελε τὸν ἔρωτά μου ἀντὶ πάσης θυσίας;

Ἐτηρήσαμεν σιωπὴν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἡ Ἰουλίττα ἐπανάλαβε τὴν διήγησιν.

Θ'

Ἐφθασεν ὁ χειμῶν· εἶχαμεν ἀποφασίσαι νὰ ὑποστῶμεν τὰς δριμύτητάς του μᾶλλον τοῦ νὰ παραιτήσωμεν τὸ ποθεινὸν ἀναχωρητήριόν μας ἐκεῖνο. Ὁ Λεώνης μὲ ἔλεγεν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν εὐδαιμονέστερος, ὅτι ἡμῖν ἢ μόνῃ γυνὴ ἦν ἠγάπησε ποτέ, ὅτι ἤθελε ν' ἀπαρνηθῆ τὸν κόσμον διὰ νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ πλησίον μου. Ἡ κλίσις του πρὸς τὰς ἀπολαύσεις, τὸ πάθος του πρὸς τὴν χαρτοπαιξίαν, ὅλα αὐτὰ ἐξῆλειφθησαν, ἐλησμονήθησαν διὰ παντός. Ω πόσον ἠσθάνομαι

εὐγνωμοσύνην, νὰ βλέπω ἓνα τοιοῦτον λαμπρὸν καὶ ἐπιζήτητον ἄνδρα ἀλύπως ἀπαρνούμενον πᾶν ὅ, τι μεθυστικὸν τοῦ ἐξαστραπτοῦτος βίου, ἄνδρα τοιοῦτον φιλόδοξον, ὅπως ἔληθαι καὶ περιορισθῆ εἰς μίαν καλύβην μετ' ἐμοῦ! Καὶ ἔσο βέβαιος, δὸν Ἄλαϊτε, ὅτι τότε ὁ Λεώνης δὲν μὲ ἠπάτα ποσῶς. Ναι μὲν ἴσως ἰσχυρὰ αἰτία τὸν ἠνάγκαζαν νὰ κρύπτεται, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡδαιμόνει εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀναχωρητήριον ἀγαπᾶν ἐμὲ. Ἡ δύνατο ποτὲ νὰ προσποιηθῆται ἐπὶ ὀλοκλήρους ἔξ μῆνας ἐκείνην τὴν γαληνότητα, χωρὶς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν νὰ τὴν ἰδῶ μεταβεβλημένην; Ἀλλὰ καὶ διατί θέλεις νὰ μὴ μὲ ἠγάπα; ἤμην νέα, εὐειδέης, εἶχα ἐγκαταλείψῃ δι' αὐτὸν τὰ πάντα καὶ ἐβλεπεν ὅτι τὸν ἐλάτρευα. Ὅχι, δὲν πλανῶμαι πλέον περὶ τοῦ χαρακτήρος του· τὰ ἡξέυρω ὅλα, καὶ θὰ σὲ τὰ εἰπῶ ὅλα. Ἡ ψυχὴ ἐκείνη εἶναι εἰδεδεστέρα καὶ ὀμοῦ ὠραιότερη χαμπερπεστάτη καὶ μεγαλειότερη. Ὁ μὴ ἔχων δύναμιν νὰ μισήσῃ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον, χρεῖα νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ γίνῃ ἔρμαιόν του.

Ὁ χειμῶν ὅμως ἤρχισεν μὲ τόσην κακίαν, ὥστε ἀπέβη κινδυνωδεστέρα ἢ διαμονή μας εἰς ἐκείνην τὴν κοιλάδα. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἡ χιών ἀπῆλθεν εἰς τὸν λόφον καὶ ἠπειλεῖ νὰ κατακαλύψῃ τὸν οἰκίσκον μας, ὥστε ν' ἀποθάνωμεν τῆς πείνας. Ὁ Λεώνης ἐπέμενε νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ μὲν ἤθελε νὰ ἐφοδιασθῆ μὲ τροφὰς καὶ νὰ ὑπερφρονήσῃ τὸν ἔχθρον· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης καθὸ ἐγχώριος, ἐβεβαίωσεν ὅτι ἀφεύκτως θὰ ἐχανόμεθα ἂν ὅσον τάχιστα δὲν ἐτρέπομεθα εἰς φυγὴν· ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν δὲν ἐφάνη παρόμοιος χειμῶν, καὶ ὅτι ὅταν θὰ ἀνελύοντο αἱ χιόνες, τὸ οἰκημά μας θὰ ἐσκράνετο ὡς πτερόν ἀπὸ τὰς χιονοστιβάδας, ἐκτὸς ἂν ὁ ἅγιος Βερνάρδος ἔκαμνε τὸ θαῦμά του.

— Ἄν ἡμῖν μόνος, μὲ εἶπεν ὁ Λεώνης θὰ ἐπερίμενα τὸ θαῦμα· ἀλλὰ τὸ θάρρος τοῦτο μὲ λείπει, ἀφοῦ συμμερίζεσαι τοὺς κινδύνους μου. Αὐριοῖν λοιπὸν ἀναχωροῦμεν.

— Ἀνάγκη πᾶσα, τὸν λέγω· ἀλλὰ πού θὰ κατευθυνθοῦμεν; Ὅθ μὲ ἀναγνωρίζουν ἀμέσως καὶ θὰ μὲ ἀνακαλύψουν. Διὰ τῆς βίας θὰ μὲ φέρουν τότε εἰς τοὺς γονεῖς μου.

— Ὑπάρχουν μυρίοι τρόποι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν νόμων, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης χαμογελῶν· θὰ εὔρωμεν κἀνένα ἐξ αὐτῶν καὶ ἡμεῖς, μείνε ἡσυχος· ἔχομεν τὴν οἰκουμένην εἰς τὴν διαθέσιν μας.

— Καὶ πόθεν θ' ἀρχίσωμεν; τὸν ἠρώτησα προσπαθήσασα νὰ χαμογελάσω κ' ἐγώ.

— Ἀκόμη τίποτε δὲν εἰςέυρω, εἶπεν, ἀλλ' ἀδιάφορον. Ὅθ εἶμεθα μαζῇ· πού εἰμποροῦμεν νὰ ἤμεθα δυστυχεῖς;

— Ἀχ! τὸν εἶπα· ἀράγε θὰ ἤμεθα ποτὲ ἀλλοῦ ὅσον ἐδῶ εὐδαιμόνες;

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μείνωμεν; ἠρώτησε.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ ἡ εὐδαιμο-

δύνου θὰ ἤμεθα πάντοτε ἀνήσυχοι, κ' ἐγώ διὰ σὲ καὶ σὺ δι' ἐμέ.

Ἐτοιμάσαμεν τὰ πρὸς ἀναχώρησιν ὁ Ἰάννης, ὅλην τὴν ἡμέραν ἦνοιγεν ἐντὸς τῆς χιόνης τὴν ἀτραπὸν δι' ἧς ἐμέλλαμεν νὰ περάσωμεν· τὴν νύκτα δ' ἐκείνην μὲ συνέβη τι παράδοξον τὸ ὅποτον πολλάκις ἐφοβήθηκα καὶ ν' ἀναπολήσω εἰς τὸν νοῦν μου.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕπνου μου, εἶχα αἰσθανθῆ τὸ ψυχρὸν καὶ ἐξύπνησα. Ἐζήτησα πλησίον μου τὸν Λεώνην, ἀλλ' ἔλειπεν ἡ θέσις του ἦτο ψυχρά, καὶ ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἡμίλειστος, καὶ ἔμβαιεν ἐξ αὐτῆς ἕνας ἀέρας παγερώτατος. Ἐπερίμενα ὀλίγας στιγμάς, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λεώνης δὲν ἐφαίνετο, ἠπόρησα, ἠγέρθηκα καὶ ἐνδύθηκα ἐκ τοῦ προχείρου, φοβουμένη μὴ μ' ἐκυρίευσαι παιδαριώδης ἀνησυχία. Ἡ ἀπουσία του παρετίνατο καὶ τότε ἀπὸ ἀνυπέβλητον φόβον κατακινηθεῖσα ἐξήλθα μόλις ἐνδεδυμένη, μ' ἕνα ψυχρὸν δεκαπέντε βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ὑπόπτουσα μὴ πως ὁ Λεώνης εἶχε πάλιν ἐξέλθει πρὸς βοήθειαν ὁδοιπύρων χαθέντων ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιόνων, ὡς εἶχε συμβῆ πρὸ ὀλίγων νυκτῶν, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀναζητήσω καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ἐκραξά τὸν Ἰάννην καὶ τὴν γυναῖκά του, ἀλλ' ἐκοιμῶντο βαθὺν ὕπνον. Ἐλαυνομένη τότε ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν μου, ἐπροχώρησα ἕως εἰς τὴν ὄχθην τῆς μικρᾶς περιοχῆς, ἧτις ὑπῆρχε πέριξ τῆς κατοικίας μας περικυκλωμένη ἀπὸ πασσάλους, καὶ ἐκεῖ σταθεῖσα διέκρινα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀμυδρόν τι φῶς ἐπὶ τῆς χιόνης. Μ' ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισα τὸ φανάρι τὸ ὅποτον ὁ Λεώνης ἐκράτει ὁσάκις ἐπεχειροῖ τὰς γενναίας του ἐκδρομάς· καὶ ἔτρεξα λοιπὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅσον τάχιστα ἐπέτρεπεν εἰς τὰ βήματά μου ἡ χιών, βυθιζομένη ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ἐδοκίμασα νὰ τὸν φωνάξω, ἀλλ' ἔτρεμαν τὰ δόντια μου ἀπὸ τὸ ψυχρὸν, καὶ ὁ ἀέρας μ' ἐκτύπα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ μοῦ ἔκοπτε τὴν φωνήν. Τέλος, ἐπλησίασα εἰς τὸ φῶς καὶ ἠμπόρεσα νὰ ἰδῶ εὐκρινῶς τὸν Λεώνην. Ἐμενεν ἀκίνητος εἰς ἡν θέσιν τὸν εἶχα ἰδῆ ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐκράτει μίαν σκαπάνην. Ἐπλησίασα ἔτι πλέον ἡ χιών ἀπέπνιγε τὸν κτύπον τῶν βημάτων μου οὕτως ὥστε ἔφθασα πλησίον του ἀπαρατήρητος, ἐπειδὴ ὁ μεταλλινὸς κύλινδρος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ φῶς εἶχε τὴν ὀπήν ἐστραμμένην πρὸς ἐκεῖνον.

Καὶ εἶδα λοιπὸν τότε, ὅτι εἶχε παραμερίσει τὴν χιόνα καὶ ἀνασκάψει τὴν γῆν διὰ τῆς σκαπάνης του· ἦτο δὲ ἕως τὰ γόνατα ἐντὸς τοῦ λάκκου τὸν ὅποτον ἦνοιξε.

Ἡ παράδοξος αὕτη ἐνασχόλησις κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ μὲ τὸ δριμύ ἐκεῖνο ψυχρὸν μ' ἐπροξένησεν ἕνα φόβον γελοῖον. Ὁ Λεώνης ἐφαίνετο ἐργαζόμενος ἐν πάσῃ σπουδῇ. Ἐκ διαλειμμάτων παρετήρει τρίγυρω του ἀνησυχῶς, καὶ διὰ τοῦτο ἔκυψα ὀπισθεν ἐνὸς βράχου, ἐπειδὴ μὲ κατεφύθισεν ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του. Μ' ἐφάνη ὅτι θὰ μ' ἐφόνευεν, ἂν μ' ἔβλεπεν ἐκεῖ.

ῥαὶ ὅσας εἶχα ἀναγνώσει καὶ οἱ ἀλλόκοτοι συμπερασμοὶ ὅσους εἶχα κίμαι περὶ τοῦ μυστικοῦ του, ἐπληθύνθη εἰς τὸν νοῦν μου ἐνόμισα ὅτι ἐξέθαψε κἀνὲν πτώμα, καὶ παρ' ὀλίγον μὲ ἤλθε λιποθυμία. Ἄλλ' ἀνεθάρρησα κἀπως ὅταν εἶδα ὅτι ἐξηκολούθησε νὰ σκάπτῃ, καὶ νὰ ἀνασύρῃ πάραυτα μικρὸν τι κιβώτιον θαρμμένον εἰς τὴν γῆν. Τὸ περιεργάσθη μὲ προσοχήν, εἶδεν ἂν ἡ κλειθρίκα του δὲν ἦτο παραβιασμένη, ἔπειτα τὸ ἐξέφερεν ἀπὸ τὸν λάκκον, καὶ ἤρρηξε νὰ ῥίπτῃ πάλιν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ χῶμα καὶ τὴν χιόνα, ὀλίγον φροντίσας νὰ κρύψῃ πᾶν ἔχνος τῆς ἐργασίας του.

Ὅταν εἶδα ὅτι ἐπλησίαζε νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸ κιβώτιόν του εἰς τὴν οἰκίαν, φοβηθεῖσα μὴ ἀνακαλύψῃ τὴν ἄφρονα περιέργειάν μου, ἔφυγα ὅσον τάχιστα ἠμπόρεσα. Ἔσπευσα νὰ ῥίψω εἰς μίαν ἄκραν τὰ ὑγρὰ περιβλήματά μου καὶ νὰ πέσω εἰς τὴν κλίνην, προσποιουμένη ὅτι ἐκοιμῶμην βαθύτατα ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς του· ἀλλ' ὁμῶς ἔλαβα καιρὸν νὰ συνέλθω ἐκ τῆς συγκινήσεώς μου, ἐπειδὴ παρήλθεν ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ἀκόμη ἕως νὰ φανῆ.

Ἐχανα τὸν νοῦν μου εἰς εἰκασίας περὶ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ κιβωτίου. Ἐξάπαντος, ἔλεγα, θὰ τὸ ἔχει ἐκεῖ παραχῶσι ἀφότου ἤλθαμεν, καὶ θὰ τὸ παραλάβῃ τώρα ὅπου καὶ ἂν θὰ πᾶμεν ἢ ὡς σωτήριόν τι φυλακτήριον, ἢ ὡς θανατηφόρον τι ὄργανον. Ἐσυμπέρανα ὅτι δὲν θὰ περιεῖχε χρήματα, ἐπειδὴ, ἐνῶ ἦτο ἀρκετὰ ὀγκώδης, ὁ Λεώνης, τὸ εἶχε σηκώσει διὰ μόνης τῆς μιᾶς χειρὸς του ἀκόπως. Ἴσως περιέχει ἔγγραφα, εἶπα. Ἄλλὰ τὸ ἀπορώτερον δι' ἐμέ ἦτο, ὅτι μ' ἐφαίνετο νὰ εἶχα ἰδεῖ καὶ κάπου ἀλλοῦ τὸ αὐτὸ κιβώτιον. Πού ὅμως, καὶ πότε, μ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ. Αὐτὴν τὴν φορὰν, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἐνεχωρήθησαν εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ἐξ ἀνάγκης, καὶ ἀνάγκης ὀλεθρίας. Ὅλην τὴν νύκτα τὸ ἔβλεπα ἐμπρός μου, καὶ ἀφοῦ ἀπεκοιμήθηκα ὄνειρευόμην ὅτι ἔβλεπα νὰ ἐξέρχονται ἀπ' αὐτὸ μυριάων εἰδῶν ἀλλόκοτα πράγματα· τώρα μὲν παιγιόχαρα καὶ παράδοξα ἐπάνω τῶν σχήματα, τώρα δὲ ὄπλα αἱματωμένα· ἔπειτα ἄνθη, πτερὰ καὶ τιμαλφῆ κοσμήματα· τέλος, κόκκαλα, ἐχίδνας, τεμάχια χρυσοῦ, ἀλύσεις καὶ σιδήρᾶ στέφανα.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὸν Λεώνην, καὶ οὔτε νὰ τὸν δώσω ἀφορμὴν νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι εἶδα τίποτε. Πολλάκις μὲ εἶπεν ὅτι καθ' ἡν ἡμέραν θὰ ἐμάνθανα τὸ μυστικόν του, τὰ πάντα μεταξὺ μας θὰ ἐτελείωναν· καίτοι δὲ μὲ νῦχαρίσται γορυκλινῶς ὅτι ἐπίστευσα εἰς αὐτὸν τυφλῶς, πολλάκις μ' ἔδωσε νὰ ἐνοήσω ὅτι ἡ ἐλαχίστη περιέργειά μου θὰ τὸν ἦτο μυσάρα. Τὴν ἐπιούσαν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ ἡμίονων, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν κατηυθύνθημεν εἰς τὴν Βενετίαν ἐπὶ ταχυδρομικοῦ ὀχήματος.

Ἐκεῖ κατελύσαμεν εἰς μίαν μυστηριωδῶν οἰκιῶν, τὰς ὁποίας ὁ Λεώνης ἐφάνετο ἔχων εἰς τὴν διαθέσιν του ἐν παντὶ

καὶ ὡς κεκρυμμένη εἰς μίαν τῶν ἐρημοτέρων συνοικιῶν τῆς πόλεως. Μὲ εἶπεν ὅτι ἦτο ἡ κατοικία ἐνὸς ἀπόντος φίλου του· μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ ἀνεχθῶ τὸ κατάλυμα τοῦτο ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας μόνον, προσθέσας ὅτι λόγῳ σπουδαίῳ τὸν ἠμπόδιζαν τοῦ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν πόλιν ἀμέσως, ἀλλὰ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, τὸ πολὺ, ἔμελλα νὰ ἐνοικισθῶ καθῶς ἔπρεπε, καὶ νὰ μὴ ἔχω νὰ παραπονεθῶ διὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα του διαμονὴν μου.

Ἐίχαμεν ἤδη προαρτισθεῖς ἐντὸς ὑγρὰ τίνος καὶ ψυχρᾶς αἰθούσης, ὅτε ἀνθρωπότες κακοφορεμένοι, ἄσαρπτος μορφῆς καὶ τὴν ὄψιν ἀσθενικός, παρουσιάσθη λέγων ὅτι ὁ Λεώνης ἔστειλε καὶ τὸν ἐζήτησε.—

Ναί, ναί, φίλτατε Θεοδῶτε, ἀπήντησεν ὁ Λεώνης ἐγερούς καὶ τρέξας πάραυτα πρὸς αὐτόν· καλῶς ἤλθε. Μεταβαίνωμεν εἰς ἄλλο δωμάτιον, νὰ μὴ ἐνοχλοῦμεν τὴν κυρίαν προκειμένου λόγου περὶ ὑποθέσεων.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἔρχεται ὁ Λεώνης καὶ μὲ κατασπάζεται· ἐφαίνετο τεταραγμένος· ἀλλὰ καὶ περιχαρῆς, ὡς ἀράμενος νίκην τινά.

— Θὰ σὲ ἀφίσω, μὲ εἶπε δι' ὀλίγας ὥρας· πάγω νὰ ἐτοιμάσω τὸ νέον σου κατάλυμα· αὐριον τὸ ἐσπέρας θὰ κοιμηθῶμεν εἰς ἐκεῖνο.

I

Ἐλείψεν ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐξήλθε καὶ τὴν ἐπιούσαν πολὺ πρῶτ. Ἐφαίνετο περιάσυχος, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ παιδρῶ ὅσον οὐδέποτε τὸν εἶχα ἰδεῖ. Τοῦτο μὲ ἐνεθάρρουνεν ὥστε νὰ ὑπομείνω ἄλλας δεκάς ἀνιαρὰς ὥρας, καὶ ἀπεδίωξεν ἀπὸ τὸ πνευμά μου τὴν θλιβεράν ἐντύπωσιν μ' ἐπροξένοι ἡ σκυθρωπή καὶ ψυχρὰ ἐκεῖ κατοικία. Διὰ νὰ περᾶσῃ ἡ ὥρα, ἠθέλην μετὰ τὸ μεσημέρι νὰ ἐπισκεφθῶ ὅλα μέρη της. Ἦτο παλαισιότατη· λείψανα παλαιῶν ἐπιπέλων, τάπητες εἰς ῥάκη καὶ εἰκόνες τινὲς καταφαγωμένοι ἀπὸ τὰ ποτικία, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐφείλκυον τὴν προσοχήν μου· ἄλλο τι ὅμως πού μᾶλλον ἐνδιαφέρον με ἔστρεψεν ἐν ἀκμαίᾳ τὸ πνευμά μου εἰς ἄλλους στοχασμοὺς. Εἰσελθούσα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἶκοιμηθῆ ὁ Λεώνης, εἶδα κατὰ γῆς τὸ σκληρὸν ἐκεῖνο κιβώτιον ἀνεωγμένον καὶ ὅλως εὐκαιρον. Ἡ ψυχὴ μου ἀνεκωφίσθη ἀπὸ μέγα βάρος. Ὁ ἄγνωστος δρῶν ὁ ἔγκλειστος εἰς αὐτὸ τὸ κιβώτιον λοιπὸν ἀνεπέταξε· καὶ ἄρα ἡ φοβερά κλειμένη τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα ὅτι παρὶς τὸ πρᾶγμα τοῦτο δὲν περιέπατο πλὴν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας! — Δόξαν ἔχῃ ὁ Θεός! εἶπα μειδιώσα, ἡ κιβώτιος Πανδώρας ἐξεκενώθη· μ' ἔμεινε ἔλπεις!

Ἐνῶ ἐτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω, ἐπάτη ἕνα τεμάχιον βραχμακίου λησμονηθὲν ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου εἰς τὸ ἔδαφος ὅπου μὲ ῥάχη χαρτίων μεταξίνων, ὄλων στυπυγμένων καὶ ῥιμμένων χαμαί. Συγγνωμὸς ἠσθάνθη ὑπὸ τὸν πόδα πρᾶγμα σκληρόν, ἐντὸς ἐκεῖνου τοῦ βραχμακίου.

καὶ ἔσκυφα καὶ τὸ ἐπῆρα μηχανικῶς. Πάλιν ἀπήντησεν εἰς τὰ δάκτυλά μου τὸ αὐτὸ στερεὸν σῶμα ὑπὸ τὸ βραχάκιον· τὸ ἀνοίγω, κ' εὗρισκω μίαν πόρπην κοσμημένην μὲ βαρεῖς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους ἀνεγώρισα ἀμέσως ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸν πατέρα μου· ἐνθυμήθηκα δὲ ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν πόρπην εἶχα μεταχειρισθῆ εἰς τὸν τελευταῖον χορόν, διὰ νὰ καρφώσω ἐπάνω εἰς τὸν ὠμόν μου ἓνα πέπλον. Τόσον ἐξεπλάγην ἐκ τούτου ὥστε καὶ τὸ κιβώτιον ἐλησμόνησα τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ Λεώνη, μόνη δὲ μὲ κατεκυρίευσεν ἡ ἀνησυχία διὰ τὰ κοσμήματα ἃ τίνα εἶχα ἄρει ἐπὶ τῆς φυγῆς μου, καὶ διὰ τὰ ὅποια δὲν εἶχα φροντίσει πλέον, φρονούσα ὅτι ὁ Λεώνης τὰ εἶχεν ἐπιστρέψει πάραυτα. Ἐφοίξα ἐκ τῆς ὑποφίας μήποτε ἡ πράξις αὐτὴ εἶχεν ἀμεληθῆ· καὶ ὅταν ὁ Λεώνης ἐπέστρεψεν, ἀμέσως τὸν ἠρώτησα ἀφελῶς περὶ τούτου.

— Φίλε μου, τὸν εἶπα, μήπως ἐλησμόνησες νὰ στείλῃς τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα τοῦ πατρός μου εἰς τὰς Βρυξέλλας ἀφοῦ ἀνεχωρήσαμεν ἀπ' ἐκεῖ;

Ὁ Λεώνης ἐστράφη καὶ μὲ παρετήρησε μ' ἓνα τρόπον ἀλλόκοτον· ὡσὰν θέλων νὰ διίδη καὶ αὐτὰ τῆς ψυχῆς μου τὰ μυχιαίτατα.

— Τί ἔχεις καὶ δὲν ἀποκρίνεσαι; τὸν εἶπα· τί παράδοξον βλέπεις εἰς τὴν ἐρώτησίν μου;

— Πῶς σὲ ἤλθε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὲ κάμῃς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν; ὑπέλαβε χωρὶς νὰ διαταραχθῆ.

— Σ' ἐρωτῶ περὶ τούτου, τὸν ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ σήμερον μὴ ἔχουσα τί νὰ κάμω ἐμβῆκα εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ἦρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατὰ γῆς· ἐξ οὗ ἐφοβήθηκα μήπως ἐντὸς τῆς ταραχῆς τῶν ὁδοιποριῶν μας καὶ τὴν ἐπὶ τῆς φυγῆς ἀνησυχίαν μας ἐκείνην, ἐλησμόνησες ὀλοτελῶς ν' ἀποστείλῃς καὶ τὰ ἄλλα τιμαλφῆ κοσμήματα. Ἐεύρεις ὅτι μόλις σὲ εἶχα ἐρωτήσῃ περὶ τούτου· ἡ κεφαλὴ μου ἦτο εἰς τοιαύτην κατάστασιν!

— Καὶ ταῦτα λέγουσα τὸν ἔδειξα τὴν πόρπην. Τόσον φυσικὰ τὸν ὠμίλου, καὶ τόσον ἀπέιχα τοῦ νὰ ὑποπτευθῶ τι κακόν, ὥστε τὸ εἶδε καὶ αὐτός, καὶ λαβὼν τὴν πόρπην ὅλος ἀτάραχος,

— Δὲν εἴμπορῶ, εἶπε, νὰ καταλάβω πῶς ἔγινεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ποῦ τὴν ἦρες αὐτὴν τὴν πόρπην; Εἶσαι βεβαία ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ πατρός σου καὶ δὲν ἐλησμονήθη εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἀπ' ἐκείνους οἵτινες τὴν ἐκατοίκουν πρὸ ἡμῶν;

— Ὡ! εἶπα, ἰδοὺ τὸ σῆμα (la marque) τοῦ πατρός μου πλησίον τῆς ἐπισήμου σφραγίδος, μόλις ὁρατόν. Μ' ἓνα μικροσκοπίον θὰ διέκρινας τὰ γράμματα.

— Ἀγαθὴ τύχη, εἶπεν αὐτὴ ἡ πόρπη θὰ εἶχε μείνει εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ ὁδοιπορικὰ κιβώτιάμας, καὶ θὰ ἔπεσε σήμερον τὸ πρῶτ' ἐνθ' ἐτίναζα φόρεμά τι. Εὐτυχῶς εἶνε τὸ μόνον κόσμημα τὸ ὁποῖον ἐπῆραμεν ἐκ παροράματος· ὅλα τὰ ἄλλα ἐνεχειρίσθησαν εἰς ἀνθρώπων τῆς πάσης ἐμπιστοσύνης κατεθυνηθέντα εἰς τὸν Δεληπέλ, ὅστις

θὰ τὰ παρέδωκεν ἀσφαλῶς εἰς τοὺς γονεῖς σου. Ὅσον δι' αὐτό, στοχαζομαι ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀποσταλθῆ· μόνον θὰ ἀνεένωνε τῆς μητρὸς σου τὴν λύπην χάριν ἐνὸς πράγματος ἀσημάντου ἀξίας.

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ ἀξίζει τοῦλάχιστον δέκα χιλιάδας φράγκων, τὸν ἀπεκρίθη.

— Καλὰ λοιπὸν, φύλαξέ το, ἕως νὰ σὲ τύχῃ εὐκαιρία νὰ τὸ στείλῃς. Ἐν τούτοις εἶσαι ἔτοιμη; Ἐκλείσθησαν τὰ κιβώτια ὅλα; κάτω, εἰς τὴν θύραν, εἶναι μία γόνδολα, καὶ ἡ οἰκία σου σὲ περιμένει ἀνυπομόνως· ἤδη ἐτοιμάζεται τὸ δεῖπνόν μας.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν ἐνὸς μεγαλοπρεπεστάτου μεγάρου. Αἱ βραχίαι τῆς κλίμακος ἦσαν σκεπασμέναι μὲ πράσινον τάπητα· τὰ μαρμάρινα δρύφακτά των, ἀμφωτέρωθεν στολισμένα μὲ πορτογαλέας ἀνθισμένους ἐν πλήρει χειμῶνι καὶ μ' ἐλαφρὰ ἀγάλματα, ἃ τίνα ἐφαίνοντο ὡς κύπτοντα πρὸς χαιρετισμόν μας. Ὁ θυρωρὸς καὶ τέσσαρες ἄλλοι ὑπηρεταὶ ἐν στολῇ ἦλθαν νὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν ἀποβαίνοντας ἐκ τῆς ἀκάτου. Ὁ Λεώνης ἔλαβε τὸν φανὸν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ τὸν ὤψωσε πρὸς τὰ ἄνω τῆς θύρας ὅπως ἀναγνώσω ἄνωθεν τοῦ περιστυλίου τὴν ἐπιγραφὴν PALAZZO LEONI (μέγαρον Λεώνη) χαραγμένον διὰ χρυσοῦν γραμμάτων ἐπὶ βάσεως γλαυκῆς.

— Ὡ φίλε μου, ἀνέκραξα τότε· λοιπὸν δὲν μᾶς εἶχε ἀπατήσει; Εἶσαι πλούσιος καὶ εὐπατρίδης, καὶ εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν σου;

Ἐπεταί συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἀνθρωπὸς τις, νέος ἔτι, ὠχρὸς καὶ αἰματόφυρτος, ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, πνέων τὰ λίσθια.

Παραπλεύρως αὐτοῦ, μοναχὸς τις, ὑποστηρίζων τὴν κεφαλὴν του, ἤκρατο μετὰ κατανύξεως αὐτόν, ἐξομολογούμενον τὰς ἀμαρτίας του.

— Ἀχ! πάτερ μου, ἔλεγεν ὁ τραυματίας διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς!

— Νὰ σ' ἐγκαταλείψω, τέκνον μου; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ λησμονήσω ποτὲ τὰ καθήκοντα τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματός μου;

— Ἀποθνήσκω!... Θεέ μου!... τὸ αἰσθάνομαι...

— Ὡ! ὦ! παρατρέχεις, τέκνον μου, παρατρέχεις... ἡ πληγὴ σου δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος... Σοὶ τὸ βεβαίω ἐγώ!

— Σὺ, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ὁ θνήσκων.

— Ναί, ναί, τέκνον μου... Πρὶν ἢ γίνω μοναχός, ἦμην...

Δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν του, ἀλλά,

ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, προσέθηκε χαμηλοφώνως·

— Ὡ! παρήλθεν ὁ ὠραίος ἐκεῖνος καιρὸς!

— Καὶ πιστεύεις, πάτερ μου, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ με δεχθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ, τέκνον μου.

— Γνωρίζω ὅτι εἶμαι πολὺ ἁμαρτωλός.

— Ὁ Θεὸς εἶνε πολυεύσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων!... εἶπεν ὁ μοναχός, ὤψων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν... Ἀλλὰ πρὸ παντός ἀπαιτεῖ νὰ ἦνέ τις εὐληκρηνὴ κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμᾶς.

— Ναί, πάτερ μου... Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ βίος μου ὑπῆρξε σειρὰ ληστειῶν, ἀρπαγῶν καὶ κακουργημάτων.

— Διάβολε!...

Καὶ ὁ δυστυχὴς θνήσκων ἤρξατο ἐξομολογούμενος τῶν μοναχῶν τὰ ἁμαρτήματα αὐτοῦ καὶ τελευταῖον τὸ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἀποπειραθὲν παρ' αὐτοῦ κακούργημα, ὅπερ ἐπέπρωτο, φεῦ! νὰ ἐπιφέρῃ αὐτῷ τὸν θάνατον.

— Τώρα, πάτερ μου, εἶπε περᾶνας τὴν ἐξομολόγησίν του ὁ θνήσκων... δός μοι τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν... διότι... αἰσθάνομαι ὅτι... ἀποθνήσκω...

— Ὁ Θεὸς συγχωρήσει σε, τέκνον μου!...

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν αἰμοσταζόντων χειλέων τοῦ δυστυχούς καὶ ἡ κεφαλὴ του κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἦτο πλέον νεκρός!

Τότε ὁ ἀγαθὸς μοναχὸς ἤρξατο ἀναγινώσκων τὰς ἐπικηδεῖους εὐχάς. Βεθυισμένος δὲ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, δὲν παρετήρησε τὸν Ὀλιβιέρον, ὅστις, διαβαίνων τυχαίως ἐκεῖθεν καὶ ἰδὼν τὸν μοναχὸν προσευχόμενον, ἠγνόησε πάραυτα ὅτι κἀτι τι συνέβαινε. Πλησιάζας δὲ καὶ κτυπήσας ἐλαφρῶς τὸν ὦμον αὐτοῦ,

— Ἄγιε καλόγηρε!... τῷ εἶπε.

— Ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ.

— Ἐ!... δὲν ἀκούεις;

— Ὡσεὶ ἄνθρωπος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει.

— Ἄγιε καλόγηρε! πιστεύω ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἀντὶ τῶν εὐχῶν σου, ἔχει ἀνάγκην...

— Φεῦ! δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε...

— Ἀπέθανεν; ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀγνώστου.

— Ἀκριβῶς πρὸ δέκα λεπτῶν.

Ἐνθ' δ' ὠμίλει ὁ μοναχός, ὁ Ὀλιβιέρος παρετήρησε αὐτόν μετὰ προσοχῆς.

— Μοὶ φαίνεται, ἐσκέπτετο ὁ Ὀλιβιέρος, ὅτι οἱ χαρακτῆρές του δὲν μοὶ εἶνε ἀγνωστοὶ... καὶ τὴν φωνὴν του... ὦ! τὴν ἔχω καὶ ἄλλοτε ἀκούσει!

— Κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ μοναχός, δὲν νομίζετε ὅτι δὲν εἶνε καλὸν ν' ἀφήσωμεν τὸ πτώμα τοῦτο ἐκτεθειμένον εἰς τὰς ὀδούς;

— Τοῦτο ἐσκεπτόμην κ' ἐγώ.

— Γνωρίζω ἐδῶ πλησίον μονὴν τινὰ τῶν Βερναρδίνων, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐσύστησεν ὁ ἡγούμενος τῶν Μαρμουτιέρων.